

Het verhaal van de lamme

Toen Jezus in Kafarnaüm was teruggekeerd
en men hoorde dat Hij thuis was,
stroomden de mensen in zulk een aantal samen,
dat zelfs de ruimte vóór de deur geen plaats meer bood,
toen Hij hun zijn leer verkondigde.
Men kwam een lamme bij Hem brengen die door vier mannen gedragen werd.
Omdat zij wegens de menigte geen mogelijkheid zagen
hem dicht bij Jezus te brengen,
legden ze het dak bloot boven de plaats waar Hij zich bevond,
maakten er een opening in
en lieten het bed waarop de lamme uitgestrekt lag zakken.
Toen Jezus hun geloof zag, zei Hij tot de lamme:
Mijn zoon, uw zonden zijn u vergeven.”
Er zaten enkele schriftgeleerden bij.
Ze zeiden bij zichzelf:
Wat zegt die man daar? Hij spreekt godslasterlijk!
Wie anders kan er zonden vergeven dan God alleen?”
Uit zichzelf wist Jezus aanstonds dat zij zo redeneerden
en Hij zei hun:
“Wat redeneert gij toch bij uzelf?
Wat is gemakkelijker, tot de lamme te zeggen:
Uw zonden zijn u vergeven,
of:
Sta op, neem uw bed en loop?
Welnu, opdat ge zult weten
dat de Mensenzoon macht heeft
op aarde zonden te vergeven,
– sprak Hij tot de lamme: –
Ik zeg u,
sta op, neem uw bed mee en ga naar huis.”
Hij stond op, nam zijn bed
en voor aller ogen ging hij onmiddellijk naar buiten.
Iedereen stond er versteld van,
en zij verheerlijkten God en zeiden: zoiets hebben wij nog nooit gezien.

Eigentijdse versie: Rechttop Komen

Het zat er al een hele tijd aan te komen. Leen komt haar bed niet meer uit. Zij lijkt wel lam geslagen.

Vroeger was het heel anders. Zij bruiste toen van de energie en leek nooit moe te haar. Zij zat in de sportclub, ging in het weekend joggen en stond steeds klaar voor haar vrienden. En nu, nu ligt zij op haar bed fit- en futloos voor zich uit te staren. Alles is hem teveel. Zij zegt dat zij zelfs geen kracht heeft om op haar benen te staan.

Annabelle en Lieselot, haar twee boezemvrienden, zijn er het hart van in. Haar zo zien neergeveld, maakt hen stil en verdrietig. Leen lijkt langzaam maar zeker in de gesloten eenzaamheid van haar gedachten weg te zinken. Dit kunnen ze niet verkroppen. Ze willen zich er niet bij neerleggen dat het leven gewoon aan haar voorbij gaat. Verlangend er iets aan te kunnen doen en hopen dat er een opening kan komen waardoor het tij kan keren, steken ze hun koppen bij elkaar.

Na een korte stilte komt Lieselot met een idee. “We moeten Leen weer in het leven plaatsen!”

“Ja,” zegt Annabelle, “door hem onder de mensen te brengen. Zo kan haar isolement opengebroken worden.”

“Aha...” antwoordt Lieselot bedachtzaam. “Ik heb weet van iemand die ons daar misschien bij kan helpen. Een bijzondere man hoor ik vertellen. Iemand die de mensen zo kan raken en bemoedigen dat ze er anders, beter en sterker van worden. Wie weet zou dit Leen ook kunnen overkomen?”

“We moeten het proberen,” repliceert Lieselot. “Daarbij, we hebben toch niks te verliezen!”

De twee vrienden stappen vastberaden op Leen af en vertellen haar hun intentie. Leen is te moedeloos om te reageren maar onze twee vrienden zetten door. Ze dragen Leen tot bij de man waarvan gezegd wordt dat hij voor anderen niets dan goeds betekent.

Maar wat blijkt? Als ze bij de man aankomen, zijn ze bijlange na niet alleen. Een grote menigte staat naar hem te luisteren! Toch blijven ook nu Lieselot en Annabelle resoluut. Hun vriendschap voor Leen is té groot om op te geven. Deze kans laten ze voor en door niets weglippen. Daarom wringen ze zich een weg tot vlak bij de man.

Deze krijgt Leen onmiddellijk in het vizier en spreekt hem met zachte stem aan:

“Je hebt het moeilijk hé? Ik zie het. Je gaat gebukt onder een ondragelijke last.” De ogen van Leen lichten op. Zij weet zich begrepen.

“Kom naar mij toe,” gaat de man verder. “Ik kan je last helpen dragen en je vrij maken van al je fouten, zorgen en angsten.” Leen bundelt al haar krachten om rechttop te staan zodat zij naar de man toe kan gaan om bij hem te zijn.

En, ja, een wonder geschied. Leen slaagt erin haar benen te strekken en zij komt recht. Zij schrikt er zelf wat van en lacht een beetje. Het is hem gelukt. Zij weet zich door de nabijheid van die zachteardige man zo gesterkt dat zij de moed vat om eindelijk weer in beweging te komen. Annabelle en Lieselot voelen dit aan en zijn blij. Zou alles dan toch nog goed komen...?